

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 sierpnia 2015 roku

Skarżący M. S. (1), wniósł skargę o wznowienie postępowania, zakończonego wydaniem przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. wyroku zaocznego w dniu 29 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. I C 1845/13.

Jako podstawę wznowienia postępowania wskazał art. 399 § 1 k.p.c. w zw. z art. 401 pkt 2 k.p.c., w oparciu którą wniósł o uchylenie wyroku i oddalenie powództwa wytoczonego przez M. Z. oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu skargi wskazał, że w dniu 9 kwietnia 2014 r., jako kurator spadku po swoim ojcu J. S., otrzymał od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Woli R. W. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji na rzecz wierzyciela M. Z. na podstawie prawomocnego wyroku zaocznego z dnia 29 stycznia 2014 r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. w sprawie o sygn. I C 1845/13. Skarżący podniósł, że nie wiedział, że w sprawie o zwrot zadatku został przez M. Z. złożony wniosek o podjęcie zawieszzonego postępowania, jak również o tym, że Sąd podjął postępowanie wyznaczając termin rozprawy na 29 stycznia 2014 r. Przesyłka opisywana jako awizowana zawierająca pozew z załącznikami nigdy nie dotarła do skarżącego. Skarżący wskazał, że z powodu nie otrzymania zawiadomienia o toczącym się postępowaniu o zwrot zadatku w podwójnej wysokości nie zgłosił się na rozprawę. Brak powiadomienia i przyjęcie przez Sąd, przesyłki za doręczoną pozbawiło skarżącego możliwości działania. W wyniku tego zapadł wyrok zaoczny, który również nie został mu doręczony. Dodatkowo skarżący wskazał, że nie miał zdolności do występowania w toczącym się postępowaniu z uwagi na to, że był kuratorem spadku po J. S. (skarga o wznowienie postępowania k. 2-4, uzupełnienie skargi k. 25-26).

W odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania, przeciwnik skargi M. Z. wniósł o oddalenie skargi w całości oraz zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł brak podstaw do wznowienia postępowania. Odnosząc się do wskazanej przez skarżącego podstawy wznowienia dotyczącej nieważności postępowania, ze względu na brak zdolności sądowej kuratora spadku wskazał na treść art. 180 § 1 k.p.c. oraz art. 780 k.p.c., z których wynika, że kurator spadku ma legitymację bierną do występowania w postępowaniach dotyczących własności rzeczy wchodzących w skład spadku. Odnosząc się do drugiej podstawy nieważności postępowania w postaci pozbawienia skarżącego możliwości obrony swych praw, podniósł, że skarżący nie udowodnił swoich twierdzeń w tym zakresie (odpowiedź na skargę k. 45-47).

Strony w trakcie postępowania podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska (pismo pełnomocnika skarżącego k. 61-62, pismo pełnomocnika przeciwnika skarżącego k. 65-67).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W pozwie wniesionym w dniu 28 maja 2007 r. (data prezentaty) M. Z. domagał się zasądzenia od pozwanego J. S. kwoty 60.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 czerwca 2006 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (okoliczność niesporna, dowód: pozew k. 3-7 w załączonych aktach o sygn. I C 1845/13).

W dniu 13 grudnia 2007 r. Sąd Rejonowy dla m. st. W. w W. I Wydział Cywilny zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c., ze względu na śmierć pozwanego J. S. (okoliczność niesporna, dowód: postanowienie Sądu k. 38 w załączonych aktach o sygn. I C 1845/13).

W dniu 16 października 2013 r. powód M. Z. wniósł o podjęcie postępowania na podstawie art. 180 § 1 pkt 1 k.p.c., z uwagi na prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. Wydział I Cywilny z dnia 16 maja 2008 r., w sprawie o sygn. I Ns 83/08, na mocy którego kuratorem spadku po J. S. ustanowiony został M. S. (1) (wniosek o podjęcie postępowania k. 45, postanowienie o sygn. I Ns 83/08 k. 46-49 w załączonych aktach o sygn. I C 1845/13).

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2013 r. tutejszy Sąd podjął postępowanie w sprawie z udziałem kuratora spadku po J. M. S. (postanowienie Sądu k. 52, w załączonych aktach o sygn. I C 1845/13).

Korespondencja zawierająca odpis pozwu i załączników wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy została wysłana do M. S. (1) na adres przy ul. (...), (...)-(...) W. i po dwukrotnym awizowaniu w dniach 18 listopada 2013 r. i 26 listopada 2013 r., została zwrócona do Sądu w dniu 4 grudnia 2013 r., ze skutkiem doręczenia na dzień 3 grudnia 2013 r. (dowód: koperta k. 56, w załączonych aktach o sygn. I C 1845/13).

W dniu 29 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. I C 1845/13 wydał wyrok zaoczny, w którym zasądził od pozwanego M. S. (1) kuratora spadku po J. S. na rzecz powoda M. Z. kwotę 60.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 czerwca 2006 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a także wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności (dowód: wyrok zaoczny k. 61, w załączonych aktach o sygn. I C 1845/13).

Korespondencja zawierająca wyrok zaoczny z dnia 29 stycznia 2014 r. została wysłana M. S. (1) na adres przy ul. (...), (...)-(...) W. i po dwukrotnym awizowaniu w dniach 6 lutego 2014 r. i 14 lutego 2014 r., została zwrócona do Sądu w dniu 24 lutego 2014 r., ze skutkiem doręczenia na dzień 21 lutego 2014 r. (dowód: koperta k. 67, w załączonych aktach o sygn. I C 1845/13).

W dniu 25 marca 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w W. – R. W. wszczął egzekucję na wniosek wierzyciela M. Z., na podstawie wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. z dnia 29 stycznia 2014 r. o sygn. I C 1845/13, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 21 marca 2014 r. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało wysłane do M. S. (1), jako kuratora spadku po zmarłym J. S. na adres przy ul. (...), (...)-(...) W. i odebrane w dniu 9 kwietnia 2014 r. (dowody: korespondencja od Komornika k. 6-10).

Nieruchomość położona w W. przy ul. (...), (...)-(...) W., należąca do M. S. (2), była od listopada 2013 r. wynajmowana firmie (...). Po wynajęciu przedmiotowej nieruchomości M. S. (1) przeprowadził się do swojej narzeczonej na ul. (...), zlokalizowanej w pobliżu ul. (...). W okresie od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. na nieruchomości przy ul. (...) w W., był przeprowadzony remont, a w czerwcu 2014 r. przedszkole rozpoczęło działalność. W przedmiotowej nieruchomości przebywa 8 osób personelu, opiekunowie i osoby sprząające, są też opiekunowie zatrudnieni na część etatu. Przedszkole działa od 7.30 do 18.00. Korespondencja doręczana jest do skrzynki pocztowej. W firmie (...) zatrudniona jest sekretarka, która również może sprawdzać korespondencję w skrzynce pocztowej. Skrzynka pocztowa znajduje się przy wejściu pod domofonem. Ma szerokość 20-25 cm, jest wmurowana. Zawartość skrzynki pocztowej była sprawdzana przez właściciela przedszkola A. F. co najmniej raz dziennie. Samoistne wypadnięcie korespondencji ze skrzynki pocztowej było niemożliwe. A. F. często kontaktował się telefonicznie w kwestii korespondencji z M. S. (1), pisał mu wiadomości elektroniczne oraz wysyłał zdjęcia korespondencji. Informował M. S. (1) na bieżąco o otrzymanych przesyłkach. Osoby doręczające przesyłki do przedmiotowej nieruchomości dzwoniły, żeby ktoś odebrał przesyłkę i pokwitował, tylko wtedy gdy była to przesyłka kurierska, pozostałe zostawiali w skrzynce. Awiza były zostawiane w skrzynce. A. F. nie był upoważniony przez M. S. (1) do odbierania korespondencji poleconej do niego. M. S. (1) ma klucze do skrzynki pocztowej i do całej nieruchomości. Najemców przedmiotowej nieruchomości było kolejno trzech. Z każdym najemcą nieruchomości M. S. (1) uzgadniał, żeby informować go o przychodzącej korespondencji kierowanej do niego. We wszystkich postępowaniach sądowych M. S. (1) posługuje się adresem ul. (...) i tam odbiera korespondencję sądową (dowody: zeznania świadka A. F. k. 110-112, zeznania świadka A. S. protokół z rozprawy z dnia 27 marca 2015 r. k. 123-125, zeznania skarżącego k. 132-134).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy o sygn. I C 1845/13 oraz twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Ustaień faktycznych na okoliczność prawidłowości doręczenia zaskarżonego orzeczenia i zawiadomienia o terminie rozprawy oraz informowania skarżącego o nadchodzących przesyłkach Sąd, dokonał w oparciu o zeznania świadków

A. F. oraz A. S., a także zeznania skarżącego M. S. (1). Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. F. oraz A. S. i zeznaniom skarżącego. Zeznania te były spójne oraz korespondowały z dowodami z dokumentów złożonych do akt sprawy, składając się wraz z nimi na spójną i logiczną całość.

Sąd zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 412 § 1 k.p.c. Sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Skarżący M. S. (1), jako podstawę prawną wznowienia postępowania, zakończonego wydaniem prawomocnego wyroku zaocznego z dnia 29 stycznia 2014 r. wskazał art. 401 pkt 2 k.p.c., w zakresie w jakim dopuszcza on możliwość wznowienia postępowania z powodu nieważności, gdy wskutek naruszenia przepisów prawa był pozbawiony możliwości działania. Wypełnieniem wskazanej przesłanki był w świetle twierdzeń skarżącego fakt niedoręczenia korespondencji z Sądu zawierającej odpis pozwu i załączników do pozwu wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy, a następnie wydanego w sprawie wyroku zaocznego, co uniemożliwiło mu wzięcie udziału w sprawie. Skarżący podnosił, że wskazana korespondencja była nieprawidłowo awizowana, a następnie wracała do Sądu i była uznawana za doręczoną. Skarżący wskazał, że bez wiedzy o toczącym się postępowaniu nie mógł podjąć żadnych działań, przez co został pozbawiony możliwości obrony swoich praw.

Zgodnie z art. 399 § 1 k.p.c., w wypadkach przewidzianych w ustawie można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Ze skargą o wznowienie postępowania można wystąpić w stosunku do prawomocnych orzeczeń merytorycznych, rozstrzygających sprawę co do istoty, czyli co do wyroków, nakazów zapłaty w postępowaniu nakazowym, upominawczym oraz w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz postanowień co do istoty sprawy w trybie nieprocesowym (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 września 2013 r., III AUa 399/13, LEX nr 1378604). Stosownie do treści art. 401 pkt 2 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana, bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Pozbawienie strony możliwości działania, o którym stanowi art. 401 pkt 2 k.p.c. polega na tym, że z powodu wadliwości proceduralnych sądu, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, strona nie mogła brać udziału w całym postępowaniu lub istotnej jego części. Strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy doszło do całkowitego pozbawienia jej możliwości obrony, a więc gdy znalazła się w takiej sytuacji, gdy nie tylko ograniczono lub utrudniono jej przedstawienie i popieranie swojego stanowiska w toczącym się postępowaniu ale także, gdy było to wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego przez sąd lub inną stronę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., IV CZ 112/13, LEX nr 1433607 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 r., III AUz 104/14, LEX nr 1477055).

Już na wstępie zaznaczyć należy, że Sąd w niniejszej sprawie ograniczył rozprawę do kwestii prawidłowości doręczenia przesyłki zawierającej odpis pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy w sprawie o sygn. I C 1845/13. Należy zauważyć, że drugi z zarzutów podniesiony przez skarżącego, dotyczący jego braku zdolności sądowej do występowania w sprawie, z uwagi na sprawowanie funkcji kuratora spadku po swoim ojcu J. S., nie wchodzi w zakres postępowania skargowego, bowiem w pierwszej kolejności winien zostać wykazany zarzut dotyczący nieprawidłowości w postępowaniu, którego wznowienia domagał się skarżący. Dlatego w pierwszej kolejności Sąd poczynił wszelkie działania aby zbadać czy zaistniały przesłanki do wznowienia postępowania. Wskazać należy, że był to zarzut o charakterze materialnoprawnym, który nie może być rozpoznawany w postępowaniu wywołanym skargą o wznowienie postępowania. Dlatego Sąd ograniczył niniejsze postępowanie do rozpoznania kwestii naruszenia prawa skarżącego do obrony. Nawet jednak gdyby podzielić stanowisko skarżącego, że można żądać wznowienia postępowania z tego powodu, że zaistniała nieważność postępowania z powodu podjęcia postępowania o roszczenie, co do którego kurator spadku nie ma legitymacji biernej, to należy wskazać, że obowiązkiem sądu jest podjąć

postępowanie z udziałem kuratora spadku w myśl art. 180 § 1 pkt. 1 k.p.c. [expressis verbis „Sąd postanowi podjąć postępowanie z urzędu” (...)]. Już z powyższego wynika, że ustawodawca nie różnicuje zdolności procesowej kuratora spadku w zależności od charakteru roszczenia dochodzonego przez pozwanego. Prowadzenie postępowania zawieszono na skutek śmierci strony z udziałem kuratora spadku nie stanowi zatem uchybienia o charakterze procesowym. Niewątpliwie rozważeniu przez sąd podlega wówczas kwestia, czy kurator spadku jest legitymowany biernie w danej sprawie. Kwestii legitymacji biernej nie należy jednak utożsamiać z kwestią zdolności sądowej. Ustalenie, że strona postępowania nie jest legitymowana w danym postępowaniu, skutkuje oddaleniem powództwa, czyli prowadzi do rozstrzygnięcia merytorycznego. Natomiast brak zdolności sądowej stanowi ujemną przesłankę procesową i prowadzi do odrzucenia pozwu. Zdaniem Sądu skarżący błędnie utożsamiał zarzut braku legitymacji biernej kuratora spadku z zarzutem braku zdolności sądowej kuratora spadku. Zarzut braku legitymacji biernej kuratora spadku w sprawie, której dotyczy skarga o wznowienie postępowania, winien być rozpoznawany w ramach apelacji, bądź sprzeciwu od wyroku zaocznego, nie należy natomiast do materii skargi o wznowienie postępowania. Taka ocena tego zarzutu pozwoliła na powzięcie decyzji o ograniczeniu rozprawy do kwestii koniecznych do wyjaśnienia zasadności podstawy wznowienia w postaci pozbawienia pozwanego możliwości działania.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że skarżący zachował termin do wniesienia skargi, przewidziany w art. 407 § 1 k.p.c., w myśl którego skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Mając na uwadze treść wzmiankowanego uregulowania, w kontekście powołanej podstawy wznowienia postępowania oraz fakt, że skarżący o wyroku zaocznym z dnia 29 stycznia 2014 r. dowiedział się w dniu 9 kwietnia 2014 r. z otrzymanego zawiadomienia o wszczęciu egzekucji (adnotacja na kopercie k. 7), stwierdzić należy, że skarga złożona dnia 16 kwietnia 2014 r., wniesiona została w przepisany terminie. Skarga została również oparta na ustawowej podstawie.

Przechodząc do oceny istnienia powołanej podstawy wznowienia postępowania, stwierdzić należy, że skarżący nie wykazał, aby został pozbawiony możliwości działania na skutek naruszenia przepisów postępowania.

Podkreślenia wymaga, że twierdzenie skarżącego, że nie mógł odebrać korespondencji, ponieważ nie była ona prawidłowo awizowana, nie zostały wykazane.

Zaznaczyć należy jeszcze, że samo doręczenie odpisu pozwu wraz z załącznikami oraz zawiadomieniem o terminie rozprawy i odpisu wyroku zaocznego w sposób, zastosowany w sprawie o sygn. akt I C 1845/13, nie może być z pewnością utożsamiane z pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw. Podzielić należy zapatrywanie, że dwukrotne wysłanie i awizowanie przesyłki zawierającej odpis wyroku z uzasadnieniem stanowi spełnienie wymagania skuteczności doręczania pism sądowych przez pocztę, zapewniając realizację konstytucyjnej zasady prawa do sądu (zob. postanowienie SA w Szczecinie z dnia 26 maja 2008 r., III APa 19/07, LEX nr 468589; postanowienie SN z dnia 2 lipca 2009 r., II UZ 20/09, LEX nr 533108; postanowienie SN z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, LEX nr 519963).

W myśl art. 139 § 1 k.p.c., w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora publicznego lub innego operatora pocztowego należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Korespondencja zawierająca odpis pozwu wraz z załącznikami i zawiadomieniem o terminie rozprawy z dnia 8 listopada 2013 r. została wysłana pozwanemu na adres przy ul. (...), (...)-(…) W.. Podstawowym warunkiem skuteczności doręczenia zastępczego w trybie art. 139 k.p.c. jest oczywiście to, by adresat mieszkał istotnie pod wskazanym adresem (zob. postanowienie SN z dnia 18.03.2009 r., IV CNP 87/08, LEX nr 603176). Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany M. S. (1) nie zamieszkiwał faktycznie pod

tym adresem, ponieważ nieruchomości ta była wynajmowana, także w okresie awizowania przesyłki. Jednakże jak sam twierdził, ustalał z każdorazowym najemcą nieruchomości, że będą mu przekazywane informacje o korespondencji przychodzącej. Ponadto z zeznań pozwanego oraz świadków wynika, że pozwany był na bieżąco informowany o przesyłkach przychodzących na wskazany adres i osobiście przyjeżdżał, co najmniej raz w tygodniu, aby sprawdzić korespondencję i odebrać przesyłki awizowane. Dodatkowo wskazać należy, że pozwany nie ustanowił nikogo pełnomocnikiem do odbioru korespondencji, kierowanej do niego. Pod wskazanym adresem pozwany był zameldowany, lecz faktycznie zamieszkiwał przy ul. (...). Natomiast wszędzie jako adres zamieszkania i adres do korespondencji podawał ul. (...), (...)-(...) W.. Skarżący zakładał zatem doręczanie korespondencji na adres U. 5 oraz samodzielne odbieranie korespondencji. Jak sam skarżący zaznaczył, nie występowały przedtem jakiegokolwiek trudności w doręczaniu przesyłek pod wskazany adres. Nie doszło do zgubienia lub zniszczenia kierowanej do niego korespondencji. Skarżący wprowadził zeznał, że wie o przypadkach, gdy doręczyciele nosili przesyłki przy sobie, zamiast je prawidłowo doręczyć, niemniej jednak nie składał reklamacji we właściwym Urzędzie Pocztowym.

Na gruncie niniejszej sprawy z adnotacji uczynionych przez organ doręczający - Poczta Polska na przesyłce wynika, że zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu pierwszej przesyłki pocztowej z Sądu zawierającej odpis pozwu z załącznikami i zarządzeniem o wyznaczeniu terminu rozprawy z dnia 8 listopada 2013 r., o treści przewidzianej w § 6 ust. 2 rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz.U.2013.1350 j.t.), pozostawiono w oddawczej skrzynce pocztowej adresata. Po pozostawieniu zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki we właściwej placówce pocztowej operatora doręczający dokonał adnotacji o niedoręczeniu przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru oraz adnotacji "Mieszkanie zamknięte, Awizowano (...), Zawiadomienie włożono do skrzynki w dniu 18 listopada 2013 r." na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki i złożył swój podpis oraz oddał przesyłkę do właściwej placówki pocztowej operatora, co zostało potwierdzone przez umieszczenie na przesyłce odcisku datownika i podpisu przyjmującego (par. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia z dnia 12 października 2010 r.). Wobec nie zgłoszenia się po odbiór przesyłki złożonej w placówce pocztowej operatora w terminie, o którym mowa w § 7 ust. 3 tj. siedmiu kolejnych dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, placówka pocztowa operatora sporządziła, powtórne zawiadomienie o możliwości jej odbioru w terminie kolejnych siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, a dokonanie powtórnego zawiadomienia zaznaczone zostało przez placówkę pocztową operatora poprzez dokonanie na adresowej stronie niedoręczonej przesyłki adnotacji "awizowano powtórnie dnia 26 listopada 2013 r." oraz opatrzone odciskiem datownika i podpisem (par.8 ust. 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia z dnia 12 października 2010 r.). Przesyłka była przechowywana przez okres siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia powtórnego zawiadomienia (par.8 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 12 października 2010 r.), a po upływie terminu placówka pocztowa operatora opatrzyła przesyłkę na stronie adresowej adnotacją "zwrot nie podjęto w terminie" oraz odciskiem datownika 4 grudnia 2013 r. i wraz z formularzem potwierdzenia odbioru zwróciła w tej dacie sądowi wysyłającemu. W konsekwencji przesyłka została prawidłowo uznana za doręczoną (k.56) z dniem 3 grudnia 2013 r. Druga przesyłka z Sądu zawierająca odpis wyroku zaocznego z dnia 29 stycznia 2014 r. została wysłana do skarżącego na ten sam adres ul. (...), (...)-(...) W.. Z adnotacji uczynionych przez organ doręczający (...) Sp. z o. o. na przesyłce wynika, że zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu pierwszej przesyłki pocztowej z Sądu, pozostawiono w oddawczej skrzynce pocztowej adresata. Po pozostawieniu zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki we właściwej placówce pocztowej operatora doręczający dokonał adnotacji o niedoręczeniu przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru oraz adnotacji "Nie zastano w dniu 6 lutego 2014 r." na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki i złożył swój podpis oraz oddał przesyłkę do właściwej placówki pocztowej operatora, co zostało potwierdzone przez umieszczenie na przesyłce odcisku datownika i podpisu przyjmującego (par. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia z dnia 12 października 2010 r.). Wobec nie zgłoszenia się po odbiór przesyłki złożonej w placówce pocztowej operatora w terminie siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, placówka pocztowa operatora sporządziła, powtórne zawiadomienie o możliwości jej odbioru w terminie kolejnych siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, a dokonanie powtórnego zawiadomienia zaznaczone zostało przez placówkę pocztową operatora poprzez dokonanie na adresowej stronie niedoręczonej przesyłki adnotacji "awizowano powtórnie dnia 14 lutego 2014r." oraz opatrzone odciskiem datownika i podpisem. Przesyłka była przechowywana przez okres siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia powtórnego zawiadomienia, a po upływie

terminu placówka pocztowa operatora opatrzyła przesyłkę na stronie adresowej adnotacją "zwrot nie podjęto w terminie" oraz odciskiem datownika 24 lutego 2014 r. i wraz z formularzem potwierdzenia odbioru zwróciła w tej dacie sądowi wysyłającemu. W konsekwencji przesyłka została prawidłowo uznana za doręczoną (k.67) z dniem 21 lutego 2014 r.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że doręczenia dokonywane do skarżącego w sprawie o sygn. I C 1845/13, były prawidłowe, a podjęte czynności w związku z doręczaniem przesyłek były zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Należy zauważyć, że adnotacje na przesyłce, w szczególności datowniki, wskazywały na prawidłowy okres pozostawiania przesyłki w urzędzie pocztowym. Wobec powyższego kwestionowane doręczenia wywołały skutki prawne kwestionowane przez skarżącego.

W ocenie Sądu, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był wystarczający do uznania, że wskazane doręczenia korespondencji z Sądu, do skarżącego były wadliwe.

Mając na uwadze, że powołana przez skarżącego podstawa wznowienia okazała się nieuzasadniona, skarga o wznowienie postępowania podlegała oddaleniu.

Orzekając koszty postępowania, Sąd kierował się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Skarżący, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz przeciwnika skargi poniesione przez niego koszty postępowania obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3.617 zł, ustalone na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. i § 6 pkt. 6 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r., Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.